

разказва, че е открадната от фичер и се жени за него. И въпреки че живеят в циганската/ ромската махала на селото през целия си живот, тя не е приета от семейството на мъжа си. Ситуацията не се променя и след раждането на децата. Друг наш респондент А. от същото село е родом от Кърджали и е далъ. Като млад войник в Стара Загора харесва жена си Сн., която е хорохая. Женят се и заживяват в махалата. Самият той не се чувства добре, липсва му среда. Така е и с децата му. Казва, че живее с турци, но нито с турците е турчин, нито с българите – българин. Не приказва нито на турски, нито на български добре (личен архив на авторите).

Отношението към браковете, сключени извън циганската/ ромската общност, е негативно. В очите на циганите/ ромите осмелилите се да направят тази крачка “много са се изложили”. Всички те са “броени хора” – т.е. отхвърлени и изолирани от груповата общност. Децата от смесени бракове се приемат за цигани/ роми само ако израснат и се възпитават в тяхна среда. Това важи когато бащата е циганин/ ром. Тук особено силно проличава приоритетът на мъжката страна. „След като ме уволниха от казармата нашите ми намериха булка да ме оженят. Но пък аз отидох и откраднах друго момиче, която ми беше изгора. Момичето беше туркиня, а аз – циганин... Напук на всички ние се оженихме, а нашите не ни искаха в къщи да я доведе. Заведох я у моята леля в с. Овчеполци. Пък родителите на момичето, демек дядо и баба, дойдоха там и хвърлиха един бой на вече жена ми, аз се намусих, набиха и мене. .. След два дни дойдоха нашите и ни прибраха в къщи. Вдигнаха ми голяма сватба, но родителите на жена ми не дойдоха на сватбата...” (м., 74 г., гр. Стрелча). В средата на ХХ век има случаи софийски ерлии да се женят за еврейки. Живеят в махалата. „Аз не съм ром, майка ми е еврейка, баща ми е циганин... аз съм се родил тук във Факултета, баща ми е роден тука, от страната на баща ми всички са родени тука. От страна на майка ми дядо ми е от Пловдив... в квартала ми викат евреина” (м., 47 г., София) (цит. по Петрова, Антонова, Пенчева 2004: 43).

Демирджията И. Ж. – Вапцара от с. Знаменосец, Старозагорско (75 г.) се жени за славянка (българка – б.а.). Основният “виновник” за това е чичо му – той го накарва. Още тогава баба му не я харесва, но я приема в дома си (между двете семейства преди има пререкания). “Станах пишман, че се ожених за друга – за славянка. Нейната и моята кръв не си уйдисват. Искам като чукна на наковалнята и тя да знае какво искам... Ние обичаме да пеем, да свирием, да се веселим, с хора да се съберем, а тя все в къщи стои...” (Иванова, Кръстев 2006: 226).

Жената е особено необлагодетелствана в такава ситуация. От една страна роднините на мъжа ѝ може да не я одобряват. От друга, ако циганка/ ромка е взела за мъж нециганин, семейството ѝ недоволства от това и често я отхвърля. Нейните деца не се приемат за цигани/ роми. Счита се, че след едно-две поколения е загубила своя род. Спо-